

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2018r.

Sąd Rejonowy w Lesku, Zamiejscowy Wydział VI Karny z siedzibą w Ustrzykach Dolnych w składzie:

Przewodniczący SSR Daniel Radwański

Protokolant sekr.sądowy Beata Filipów

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2018r. w Ustrzykach Dolnych, na rozprawie

sprawy

A. S. - c. K. i M., ur. (...) U., zam. (...)-(...) K., ul. (...), obywatelstwa polskiego, nie karanej, PESEL (...)

oskarżonej o to, że:

w nocy z 2/3 czerwca 2018r. w restauracji (...) w U., pow. (...), woj. (...) podczas awantury uderzyła zaciśniętą pięścią w okolice twarzy M. S. powodując u niej obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem, uszkodzenia koron (częściowego odłamania) dwóch zębów przednich, które spowodowały u pokrzywdzonej naruszenie czynności narządów ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni

tj. o czyn z art. 157 §1 kk

I. **u z n a j e** oskarżoną A. S. za winną czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, a stanowiącego przestępstwo z art. 157 §1 kk i za to przy zastosowaniu art. 37a kk, na podstawie art. 157 §1 kk w zw. z art. 33 §1 i §3 kk

s k a z u j e

ją na karę grzywny w liczbie 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych.

II. na podstawie art. 46 §1 kk **orzeka** wobec oskarżonej A. S. na rzecz pokrzywdzonej M. S. kwotę 7.000,00 (siedem tysięcy) złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia,

III. na podstawie §17 ust. 1 pkt 1, §17 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714 z dnia 2016.10.18) **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. T. kwotę 738,00 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem nie uiszczzonego wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonej Amaranty S..

IV. na podstawie §11 ust. 1 pkt 1 i §11 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dziennik Ustaw z 2015r. poz. 1800 ze zm.) **zasądza** od oskarżonej A. S. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. S. kwotę 1.200,00 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika.

V. na podstawie art. 624 §1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy „o opłatach w sprawach karnych” z dnia 23.06.1973 r. (Dz.U. z 1983r. Nr49, poz.223 z zm.) **zwalnia** oskarżoną od uiszczenia kosztów sądowych w tym opłaty, a wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 27 listopada 2018r.

W nocy z 2/3 czerwca 2018r. w restauracji (...) w U. przebywała oskarżona A. S. lat 23 w towarzystwie chłopaka R. K.. Mieli oni zarezerwowany stolik i przy nim usiedli, następnie opuścili stolik pozostawiając na nim swoje rzeczy. W Po chwili do stolika przyszła oskarżycielka posiłkowa M. S. lat 32 z dwiema koleżankami i usiadły przy tym stoliku. Widząc to oskarżona i jej chłopak podeszli do nich. R. K. zdjął z jednego z krzeseł ubrania oskarżonej i jej koleżanek, po czym sam usiadł przy stoliku. Oskarżycielka posiłkowa zapytała do dlaczego to zrobił, a on zapytał ją „czy ma jakiś problem”. M. S. powiedział do niego, że „to ty masz problem”. Tego typu wymiana nastąpiła jeszcze kilka razy. W jej trakcie do oskarżycielki posiłkowej podeszła A. S., popchnęła ją, a następnie z pięści raz uderzyła w okolice nosa i ust. Oskarżona tym uderzeniem spowodowała u M. S. obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem i uszkodzenia koron (częściowego odłamania) dwóch zębów przednich, które spowodowały u pokrzywdzonej naruszenie czynności narządów ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni. Po tym uderzeniu koleżanki osk. posiłkowej zaatakowały A. S. i przewróciły ją na krzesła. Biły ją i szarpały, dopóki nie zostały rozdzielone przez chłopaka oskarżonej.

M. S. w szpitalu była 5 dni. Do chwili zamknięcia rozprawy odczuwała bóle nosa i głowy. W nocy nos się jej zatyka. Ponadto ma problemy z odczuwaniem zapachów. Naprawa zębów kosztowała 250 zł. Osk. posiłkowa odczuwa wrażliwość zębów na ciepłe i zimne posiłki.

A. S. nie była karana.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań M. S. (k.125), dokumentacji lekarskiej (k.7, k.14-15, k.21-22, k.122), opinii biegłego lekarza J. W. (k.37), karty karnej (k.65).

Zaznania osk. posiłkowej co do okoliczności powstania u niej obrażeń ciała były wiarygodne. Rozmiar obrażeń ciała Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego lekarza, który stwierdził, że mogło do nich dojść na skutek uderzenia pięścią.

Oskarżona A. S. przyznała się do popełnienia zarzuconego jej czynu i wyjaśniła (k. 64-65, k.124), że uderzyła oskarżycielkę posiłkową w trakcie kłótni jaka wywiązała się między osk. posiłkową, a chłopakiem oskarżonej w związku z zajęciem stolika oskarżonej. Oskarżona wyraziła też skruchę z powodu swojego zachowania.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, ponieważ były one w istotnym dla rozstrzygnięcia zakresie spójne z zeznaniami oskarżycielki posiłkowej.

Sąd zważył, co następuje:

Czyn z art. 157 §1 kk popełnia ten, kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni, inny niż określony w art. 156 §1 kk. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżona spowodowała u M. S. obrażenia ciała, które spełniały znamiona czynu z art. 157 §1 kk. Dlatego też Sąd uznał oskarżoną A. S. za winną przestępstwa z art. 157 § 1 kk i za to, przy zastosowaniu art. 37a kk, na podstawie art. 157 §1 kk w zw. z art. 33 §1 i §3 kk skazał ją na karę grzywny w liczbie 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Sąd orzekł wobec oskarżonej karę łagodniejszego rodzaju niż kara pozbawienia wolności przewidziana w ustawie za czyn z art. 157 §1 kk, biorąc pod uwagę dotychczasową niekaralność oskarżonej oraz wykazaną przez nią na rozprawie skruchę. Postawa oskarżonej daje podstawę do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej, że jej czyn był jednorazowym ekscesem i w przyszłości nie popełni ona podobnego czynu zabronionego.

Na podstawie art. 46 §1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonej obowiązek zapłaty zadośćuczynienia na rzecz oskarżycielki posiłkowej w kwocie 7.000 złotych. Jest ona adekwatna do doznanych przez M. S. obrażeń i bólu. Obrażenia te były bolesne i w związku z nimi odczuwa ona w dalszym ciągu dolegliwości bólowe. Dlatego też zasądzenie na jej rzecz kwoty 7.000zł powinno zrekompensować jej doznaną krzywdę. Osk. posiłkowa poniosła też koszty naprawy ukruszonych

zębów, lecz stosunkowo niska wartość usługi dentystycznej tj. 250 zł, uzasadniała stwierdzenie, że nie były to duże uszkodzenia. W okolicznościach sprawy żądana przez nią kwota zadośćuczynienia w wysokości 15.000 zł była rażąco wygórowana i nie była uzasadniona rozmiarem obrażeń, jakich doznała osk. posiłkowa, ani odczuwanym w związku z nimi bólem.

Na podstawie §17 ust. 1 pkt 1, §17 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714 z dnia 2016.10.18) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. T. kwotę 738,00 złotych tytułem nie uiszczonoego wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonej A. S..

Na podstawie §11 ust. 1 pkt 1 i §11 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dziennik Ustaw z 2015r. poz. 1800 ze zm.) Sąd zasądził od oskarżonej A. S. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. S. kwotę 1.200,00 złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika. Sąd nie uwzględnił wniosku osk. posiłkowej o zasądzenie na jej rzecz kwoty 4305 zł, uiszczonyj na rzecz pełnomocnika. Zgodnie z § 15 ust 1 w/w rozporządzenia opłaty stanowiące podstawę zasądzania kosztów zastępstwa prawnego i kosztów adwokackich ustala się z uwzględnieniem stawek minimalnych, zaś na podst. § 15 ust. 3 rozporządzenia opłatę w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w wysokości przewyższającej stawkę minimalną, która nie może przekroczyć sześciokrotności tej stawki, ani wartości przedmiotu sprawy, jeśli uzasadnia to niezbędny nakład pracy adwokata, w szczególności poświęcony czas na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczba stawieniectw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie, w tym czynności podjęte w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu, wartość przedmiotu sprawy, wkład pracy adwokata w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie, rodzaj i zawilość sprawy, w szczególności tryb i czas prowadzenia sprawy, obszerność zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub biegłych sądowych, dowodu z zeznań świadków, dowodu z dokumentów, o znacznym stopniu skomplikowania i obszerności. Żadna z tych okoliczności nie występowała w niniejszej sprawie. Oskarżona od początku dochodzenia przyznawała się do popełnienia czynu, nie kwestionowała rozmiaru spowodowanych obrażeń, w tym dopuszczonej z urzędu przez organ dochodzenia opinii biegłego lekarza. Także rozprawa zakończyła się na pierwszej rozprawie, przy czym nastąpiło ograniczenie postępowania dowodowego na podst. art. 388 kpk. Zatem zasądzone wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości stawek minimalnych jest adekwatne do nakładu pracy i zawilości sprawy.

Na podstawie art. 624 §1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy „o opłatach w sprawach karnych” z dnia 23.06.1973 r. (Dz.U. z 1983r. Nr49, poz.223 z zm.) Sąd zwolnił oskarżoną od uiszczenia kosztów sądowych w tym opłaty, a wydatkami obciążył Skarb Państwa. Sąd miał na uwadze fakt, że oskarżona jest bezrobotną studentką i nie posiada majątku.